

ΙΣΜΗΝΗ Χ. ΜΠΑΡΑΚΛΗ

Η θεία Μπέμπα

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η θεία Μπέμπα**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Ισμήνη Χ. Μπάρακλη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκη
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Σπυριδούλα Βονίτση

© Ισμήνη Μπάρακλη, 2021
© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Pictorial Press Ltd/Alamy Stock Photo
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2021

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2021

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-4064-4
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-4065-1

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.	PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
<i>Από το 1979</i>	<i>Publishers since 1979</i>
Έδρα:	Head Office:
Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550	Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΙΣΜΗΝΗ Χ. ΜΠΑΡΑΚΛΗ

Η Θεία Μπέμπα

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

Από τα Gucci στο... ταγάρι, Μίνωας, 2013

Λικέρ τριαντάφυλλο, Μίνωας, 2014

Το ημερολόγιο ενός κακομαθημένου 1 (παιδικό μυθιστόρημα),
Μίνωας, 2013

Το ημερολόγιο ενός κακομαθημένου 2 (παιδικό μυθιστόρημα),
Μίνωας, 2014

Το ημερολόγιο ενός κακομαθημένου 3 (παιδικό μυθιστόρημα),
Μίνωας, 2015

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν:

Το μυστικό της πεταλούδας, 2016

Σμύρνη. Κυνήγι μαγισσών, 2017

Το χελιδόνι του Βορρά, 2019

Ενόςω στις σκοτεινές κουζίνες της Γερμανίας μαγειρεύεται ο Δεύτερος Παγκόσμιος Πόλεμος, εις την οικία Ροδόπουλου εορτάζεται η έλευση του βασιλιά με ταγκό, πίπερμαν ως και σοκολατάκια λικέρ εκ Φλόκα. Παραλής γαρ, ο κύριος Βασιλάκης ευημερεί εκ του εμπορίου ραδιοφώνων Φίλιπς, και η ευτυχής, πλην άχρηστη, σύζυγος Ελπινίκη, φανατική συλλέκτρια φτερωτών καπέλων, διάγει ζωή χαρισάμενη.

Το αυτό και ο μικρός τους υιός, Ντίνος, που ζαχαρώνει γυναικείους ποδόγυρους κάτω από τραπεζαρίες φορτωμένες εδέσματα. Μέχρι την ημέρα-κόλαφο που η Μπέμπα, η δαιμόνια οικονόμος, θα βρεθεί αντιμέτωπη με το επτασφράγιστο μυστικό του αρχοντικού, καλά θαμμένο για χρόνια...

Σαν ξημερώνει Ψυχοσάββατο, καλή ώρα –μυστήριο πράγμα–, τα θυμάμαι όλα χαρτί και καλαμάρι, και εκείνους και το σπίτι. Το αρχοντικό της προκουμαίας, στο λιμάνι τ' Αναπλιού, επί της οδού Μπουμπουλίνας, ανάμεσα στο τελωνείο και το σπίτι της θείας Παγώνας. Τα καλοκαίρια, σαν φύσαγε πουνέντης, έσπρωχνε τα ξύλινα παντζούρια πάνω στον πέτρινο τοίχο, φέρνοντας μέχρι και τα ρεψίματα απ' τις ξινίλες της θείας μέχρι τα αυτιά μας. Όταν το γύριζε σε τραμουντάνα, τα μάγκωνα πίσω από βαριές θαλασσόπετρες, γιατί μπορούσαν να τσακιστούν απ' την ορμή του βοριά. Η θέα, πάντως, από τα πάνω δωμάτια έφτανε μέχρι τις χιονισμένες βουνοκορφές της Αρκαδίας, που στράγγιζαν μέσα στη θάλασσα. Ο κόλπος ήταν κλειστός, σχημάτιζε λιμάνι που τ' αρμένιζαν καϊκια φορτωμένα δίχτυα· το σούρουπο έσκαγαν μύτη πίσω από το Μπούρτζι και, μέχρι να ποδίσουν στην προκουμαία, έμοιαζαν να

γλιστρούν πάνω σε χυμένο λάδι, καθώς πρασίνιζε ο γιαιλός εκείνη την ώρα, λίγο πριν σβήσει η καύτρα του ήλιου. Από τη μια πλευρά του αρχοντικού σκαρφάλωνε μια γέρικη γαζία – την είχε φυτέψει επί Καποδίστρια η συγχωρεμένη, η κυρα-Βαρβάρα. Από την άλλη, η μάντρα ήταν φορτωμένη γιασεμιά, όταν ήταν η εποχή τους – κυνηγούσα τους κλέφτες που είχαν χούι να τη μαδούν για να καρφισώσουν ένα μπουκέτο στο πέτο.

Οικογένεια Ροδόπουλου με τ' όνομα. Γλεντζέδες, χουβαρντάδες και καλόκαρδοι. Ήταν και οι εποχές τέτοιες που το επέτρεπαν. Υπήρχαν κι άλλοι βέβαια τότε παραλήδες, που κοινομούσαν καλά, αλλά είχαν καβούρια στις τσέπες. Μήτε διασκεδάσεις, μήτε ζωή, μήτε τίποτα, όλα για το κομπόδεμα. Άπαξ ο άνθρωπος γεννιέται μίζερος, έτσι και θα πεθάνει. Σαν τον μακαρίτη τον άντρα μου. Πρώτα φεύγει η ψυχή κι ύστερα το χούι. Έτσι ξεψύχησε κι εκείνος, κι έπειτα σαν να σάλεψε πάλι για μια στιγμή, γιατί τι να κάνει και η τσιγκουνιά σε πεθαμένο άνθρωπο, γυρεύει νέο αφέντη. Αλλά ο κύριος Ροδόπουλος, με το κάπα κεφαλαίο, άρχοντας σε όλα του. Διέπρεπε σε ήθος, διακριτικότητα και ευγένεια. Με ρόμπα και πιτζάμα δεν τον είδα ποτέ. Απεναντίας. Τον θυμάμαι μόνο με κοστούμι, γραβάτα και κλαδάκι γιασεμί στο πέτο. Σοβαρός και λιγομίλητος, σαν σταρ του βωβού κινηματογράφου. Και τα κορίτσια του, όμως, τα μεγάλωνε στα πούπουλα. Μέγας εισαγωγέας, βλέπεις, μετά εμπορικού καταστήματος. Κράταγε η σκούφια τους από μεγάλο τζάκι. Περίπου δηλαδή,

καθώς ουδέποτε υπήρξαν σκούφοι στο αρχοντικό παρά μονάχα πίλοι πολυτελείας, ανδρικοί και γυναικείοι. Κυρίως γυναικείοι. Δεν υπήρχε αρχοντικό που θα έκανε δεξίωση, εσπερίδα για τσάι, έστω ένα σουαρέ ντανσάν και να μην ήταν επί των τιμών. Πάντως από σουαρέ να φάν' κι οι κότρες! Σουαρέ νουάρ για παντομίμα, σουαρέ γκουρμέ, σουαρέ καρέ, σουαρέ ποκά, σουαρέ ντε κουμκάν και πάει λέγοντας. Μεγαλώνοντας τα έμαθε και ο μικρός, τρομάρα του, και τα εξέλιξε προς πάσα κατεύθυνση, από σουαρέ κομπινεζόν μέχρι σουαρέ ζαρτιέρ.

Η κυρία Ελπινίκη, η σύζυγος ντε, με τις καπελαδούρες της – μια και δυο κόντεψε να μου βγάλει το μάτι από φτερό σαν της πέρναγα το πανωφόρι της– και τις πολύχρωμες βεντάλιες, πάντα της κομψή και αεράτη, λάτρευε τις νταντέλες, τις κότσαρε παντού, κυρίως στον λαιμό και στις μανσέτες, που έφταναν πια μέχρι τα δάχτυλα. Και ο κύριος Βασιλάκης, με το ψαθάκι του και τη γυαλιστερή του μπαστούνα, συνήθιζε να την κρατάει από τη μέση και σπανίως απ' την κορφή, όπως οι γέροι. Και τα κορίτσια του, η Νανά και η Αρίστη, καλομαθημένες μέχρι κεραίας. Όσο να πεις, το μυαλό τους το είχαν στις βεγγέρες και στα λούσα, έμοιασαν, βλέπεις, της γιαγιάς τους, Βαρβαρίτσες τις αποκαλούσα χαϊδευτικά. Με τη δασκάλα των γαλλικών, τη χαμηλοβλεπούσα δεσποινίδα Ροζαλία, να μπαινοβγαίνει μέρα παρά μέρα, και την κυρία Περσεφόνη του πιά-

νου εναλλάξ, που ήθελε να τη φωνάζουν Φόνη, τρομάρα της. Και ο μικρός, ο Ντίνος, το στερνοπαίδι τους, δέκα ετών, ζωηρός όσο κεραμιδόγατος Γενάρη μήνα. Έλιωνε ένα πανταλόνι την εβδομάδα τότες στα πισινά και αργότερα στον καβάλο.

Η Νανά, εκείνη τη χρονιά, πήγαινε στην ογδόη. Η μεγάλη είχε τελειώσει το σχολείο και βοηθούσε τον πατέρα της στις παραγγελίες. Είχε αναλάβει όλη την αλληλογραφία με το εξωτερικό. Ο κύριος Βασιλάκης ήταν επί των οικονομικών. Είχαν και ένα σωρό υπαλλήλους, τι νομίζεις. Το κατάστημα στον μεγάλο δρόμο με τις δυο βιτρίνες εκατέρωθεν της εισόδου ήταν το στολίδι του Ναυπλίου. Δεν είχε να ζηλέψει τίποτα από εκείνα τα μεγάλα της Αθήνας, μη σου πω και καλύτερο. «Ό,τι επωλείτο ετούτο το μινούτο εις τας Ευρώπας, αγαπητέ μου. Εκλεκτά είδη εις ευθηνάς τιμάς, σας διαβεβαιώ», καμάρωνε ο κύριος Βασιλάκης για τα ραδιόφωνα Φίλιπς εκ Γερμανίας που μόλις είχε παραλάβει. Όποιος άνοιγε σπιτικό ή προίκιζε παιδί, από του Ροδόπουλου θα πέρναγε εξάπαντος.

Τότες εγώ δούλευα εσωτερική εις την οικία τους. Τρεις ήμασταν στο υψηλό προσωπικό του αρχοντικού. Η αφεντιά μου, η Ελένη που σχόλαγε τα μεσημέρια και ο Αντώνης, ο σοφέρ, καθώς ο κύριος Βασιλάκης ήταν ολίγον δειλός και ούτε να ακούσει δεν ήθελε για να μάθει οδήγηση. Τα χέρια του ήταν αφράτα κι απαλά ωσάν γαλακτομπούρεκου. Μόνο κονδύλι και χαρτί άγγιζαν. Όλες τις άλλες εργασίες –κουβαλήματα, βιτρίνες, ξεσκονίσματα– τις έκα-

νε το προσωπικό του. Και τα ψώνια του σπιτιού ο Αντώνης ο σοφέρ τα έκαμε κι αυτά. Και στον χασάπη, και στον μπακάλη, και τις συντηρήσεις της οικίας, για όλα εκείνος φρόντιζε. Ο κύριος Βασιλάκης δε γνώριζε να διαλέξει μήτε ντομάτα, μόνο έγραφε τη λίστα με τα ψώνια με εκείνα τα καλλιτεχνικά, ξαπλωτά γράμματα του μελανοδοχείου, κάθε Δευτέρα πρωί· απαραίτητως για οδοντόπαστα Κολυβός, ένα κιβώτιο γάλα Άλπεις, δέκα πλάκες σαπούνι ευρωπαϊκό, σοκολατάκια λικέρ και πίπερμαν, καθώς είχε μεγάλη εκτίμηση στα εισαγόμενα προϊόντα. Τα εγχώρια ήταν δευτερευούσης σημασίας και δεν τα είχε σε ιδιαίτερη υπόληψη, και ας καταβρόχθιζε δυο δυο τις κότες τις αλανιάρες του χωριού. Ήταν της καλής ζωής ο κύριος Βασιλάκης, το έβλεπες στο μούτρο του, δεν είχε ίχνος ρυτίδας. Αριστοκρατικός, πεντακάθαρος, με κολλαριστό πουκάμισο από ζαχαρόνερο, φρέσκο κάθε μέρα, απ' τα χεράκια μου, και σκαρπίνια καθρέφτη. Άριστης ποιότητας δέρμα. Μοσχοβολούσαν κάθε μεσημέρι που τα γυάλιζα και τα φούσκωνα με στουπί εφημερίδες, να είναι στην πένα για την επομένη. Κάθε πρωί ξεκίναγε από το μπαρμπερίκο του Θανάση, για την ζούρα του, κι έπειτα θα άνοιγε το μαγαζί. Γένι στο πρόσωπό του δεν ήξερες τι θα πει.

Λίγο πολύ έτσι ήταν τα σπίτια του γιαλού, αρχοντόσπιτα όλα τους, μέχρι πίσω, στον Μεγάλο Δρόμο. Όλων των καλών οικογενειών. Από κει και πάνω έως τους πρόποδες του βράχου ήταν τα πιο φτωχικά. Το δικό μου ήταν πάνω στη δρομόσκαλα, πλησίον της οδού Φωτομάρα, στα χα-

σάπικα, με τα σαράντα τέσσερα σκαλοπάτια για το Ιτς Καλέ, και της Ελένης στον Άγιο Σπυρίδωνα, εκεί όπου σκότωσαν τα σκυλιά, οι Μαυρομιχαλαίοι, τον Καποδίστρια. Μόνο ο Αντώνης δεν ήταν από τα μέρη μας. Τριπολιτσιώτης, ορεσίβιος, σαν λύκος και τσακάλι μαζί. Αγράμματος αλλά ξύπνιος, έγινε σοφός για να 'ναι χρήσιμος στην καλή κοινωνία, μια και ήθελε να μπλεχτεί με δαύτη σώνει και καλά. Μια χούφτα άνθρωποι γνώριζαν να οδηγούν τότε. Και αμάξια, τι νομίζεις, όλα κι όλα τότες στο Ανάπλι τα μέτραγες στα δάχτυλα του ενός χεριού. Μπρος πήγαινε η κούρσα μας, Σενδάν παρακαλώ, και από πίσω έτρεχαν τσούρμο τα μικροπαιδιά. Δεν ήταν και συνηθισμένο θέαμα. Ο κύριος Βασιλάκης, βασικά, το ήθελε για τις Κυριακές. Για τις εκδρομές τους. Δεν υπήρχε Κυριακή που θα την πέρναγαν στο σπίτι, εξόν αν ο καιρός δεν το επέτρεπε. Κι έτσι έπαιρνα κι εγώ το ρεπό μου, αέριζα το σπιτάκι μου, που βρομούσε από την υγρασία και την κλεισούρα εκεί όπου ήταν χωμένο, γιατί μέχρι να σκαρφαλώσει ο ήλιος στο κάστρο του Παλαμηδιού και να γυρίσει από την άλλη πλευρά, έφτανε απόγευμα και ούτε, στενωπά καθώς ήταν τα σοκάκια και τα σπίτια σαν τις σαρδέλες, σφιχτά το ένα δίπλα στο άλλο. Μην κοιτάξεις τα σπίτια της θάλασσας. Αυτά δεν είχαν ανάγκη, ήταν μεσημβρινά, τα τρύπαγε ο ήλιος μέχρι τη δύση κι έπινε την υγρασία απ' τα ντουβάρια, άσε δε που τα στέγνωνε ο πουνέντης.

Η Ελένη είχε άντρα μέθυσσο και ακαμάτη. Αλλά ποτέ δεν τη λυπήθηκα, ένεκα του χαρακτήρα της που ήταν ζη-

λόφθων. Η κυρία Ελπινίκη, βέβαια, πρέφα δεν είχε πάρει, γιατί ήταν άλλος άνθρωπος, ανέμελος, δεν έδινε σημασία σε τέτοια. Τη λυπόταν κιόλας, που μόνη της συντηρούσε οικογένεια και μωρό παιδί. Το μπαρμπουνάκι. Έτσι το έλεγα, γιατί ήταν κοκκινωπό το δερματάκι του. Τόσο μπρούσκο, έβαζα με τον νου μου, που κατέβαζε εκείνος, θα είχε μπογιατίσει μέχρι και τα δισέγγονα. Ένα φεγγάρι, ο κύριος Βασιλάκης, για να μη χαλάσει χατίρι της κυράς του, που της είχε βάλει κουβέντες η Ελένη για να βοηθήσει τον προκομμένο, τον προσέλαβε για εξωτερικές εργασίες, για τα κουβαλήματα, ένεκα που παραλάμβανε κάθε τόσο εμπόρευμα από τον σιδηροδρομικό σταθμό κι όσο να πεις ήθελε χαμάληδες. Έλα μου όμως που του γλίστρησε ένα κιβώτιο από την πλάτη όταν το έμπασε στο μαγαζί και προσγειώθηκε φαρδύ πλατύ στα σκαρπίνια του κυρίου Βασιλάκη. Έπαθε αποπληξία ο καημένος, που το περίμενε χαρωπός για να καμαρώσει το φωτιστικό από κρύσταλλο φυσητό, λέει, Βοημίας. Γυαλιά καρφιά. «Κατεστράφη», ψέλλιζε εκείνος κοιτώντας πίσω από το μονό του ματογυάλι. Θρυμματίστηκε, που λες, το γυαλί κι έγινε σαν δέκα και βάλε οκάδες ρύζι. Μόνο κάτι σίδερα έμειναν όρθια. Έκτοτε, τον έστειλε σπίτι του ο κύριος Βασιλάκης, γιατί μύριζε το στόμα του όπως τα κρασοβάρελα στον απόπατό τους, κι αν τον κράταγε στο μαγαζί... «βράσε όρυζα, Ελπινίκη μου» της έλεγε, μια και τα ρύζια τις τελευταίες νύχτες τού είχαν γίνει εφιάλτης. Αν ήταν άλλος, θα ζήταγε αποζημίωση, έστω θα κράταγε τα μεροκάματα της Ελένης

έναντι της ζημιάς, αλλά ο κύριος Βασιλάκης τού είπε μόνο να μην ξαναπατήσει, και τράβηξε το μεγάλο μαντίλι, το μπαμπακερό, από τη μέσα τσέπη να σκουπίσει τους ιδρώτες του που έτρεχαν ποτάμι πάνω στα ρύζια της Βοημίας. Μέχρι τον επόμενο χρόνο, λέει, όταν σάρωναν το μαγαζί, όλο και κάποιο θρύψαλο θα ξεφύτρωνε από κάπου, για να του θυμίζει τη συμφορά του.

Το σπίτι εκείνο είχε και μια μεγάλη αυλή όπισθεν της οικίας. Όλα τα σπίτια είχαν αυλή, η δική μας όμως ήταν ολάνθιστη ένεκα της συγχωρεμένης, της κυρα-Βαρβάρας, που αγαπούσε τα δέντρα και τα λουλούδια. Εκείνη είχε προσλάβει εμένα λίγο πριν παντρευτεί ο κύριος Βασιλάκης. Σαν ψυχοκόρη με είχε. Η Ελένη ήρθε αργότερα, βοηθητική, την προσέλαβε η Ελπινίκη, όταν κατέφθασε το πρώτο της μωρό, καθώς έβλεπε πως το σπίτι είχε μεγάλη λάτρα και δεν τα πρόφταινα όλα μόνη μου, δυο ορόφους, αυλές, μαγειρέματα. Και ο κύριος Βασιλάκης δεν άφηνε την κυρά του να κάνει τίποτα, εξόν από την ανατροφή των παιδιών. Εδώ που τα λέμε, έβαζα κι εκεί το χεράκι μου, καθώς η Ελπινίκη ήταν κούκος, το πιο τεμπέλικο πουλί, που αφήνει τα αυγά του σε ξένη φωλιά για να γλιτώσει και τη φωλιά και την ανατροφή τους. Νωθρή και βλακώδης, μήτε βλέμματα διάβαζε, μήτε σφαλισμένα χείλη. Μέχρι να το εντοπίσει το πρόβλημα η Ελπινίκη, το είχα λύσει από τρεις φορές. Πάσχα, που λες, ήρθε σπίτι μας η Ελένη. Λαμπροβδομάδα. Στην αυλή τότες είχαμε ένα δέντρο που έκαμε την άνοιξη κάτι άνθη σαν μεγάλες ροζ καμπάνες, κι έβγα-

ζαν οι άτιμες ένα λεπτό άρωμα, άλλο πράμα, έφτανε μέχρι έξω στον δρόμο. Σταμάταγαν οι διαβάτες, αναρωτιόνταν πούθε έρχεται η φίνα μυρουδιά, σαν ακριβό λιβάνι έμοιαζε. Δυο τέτοια δέντρα είχε όλα κι όλα η πόλη. Ένα στον κήπο του Αϊ-Γιώργη, στη Μητρόπολη, κι ένα στην αυλή μας. Για σπάνιο άρωμα, σου λέω. Το καμάρωνε η συγχωρεμένη. Όταν το είδε η Ελένη, ο Θεός να με συγχωρέσει, το βάσκανε. Αρχές Ιούνη είχε ξεραθεί από τη ρίζα.

Εγώ δεν είχα καταλάβει τίποτα, δεν ήμουν ξύπνια σε τέτοια. Χήρα, βλέπεις, τόσα χρόνια. Ο ένας μου γιος είχε μπαρκάρει στα καράβια –εκείνη τη χρονιά ήταν στο Μπουένος Άιρες και είχα να τον δω τρία χρόνια και κά-τι μήνες– και ο μικρός σπούδαζε νομικά στην Αθήνα. Και εγώ ό,τι έβγαζα στον μικρό το έστελνα, δεν ήταν εύκο-λο να σπουδάξεις παιδί στην Αθήνα. Χαμπάρι δεν εί-χα πάρει, που λες. Ας όψεται ο Ντίνος μου, διαόλου κάλ-τσα, δεν του ξέφευγε τίποτα. Τώρα που το σκέφτομαι, βέ-βαια, δεν ήταν και λίγες οι φορές που την έψαχνα για να με βοηθήσει και ήταν άφαντη. Ένα πρωί, έστρωνα ακόμη τα κρεβάτια, κι έρχεται το παιδί...

«Θεία Μπέμπα», μου λέει –θεία με έλεγε το πουλάκι μου–, «η Ελένη είναι στην αποθήκη».

«Θα κατέβηκε, καμάρι μου, για να την καθαρίσει», του απάντησα, γιατί είχαμε και μια αποθήκη στο υπόγειο και

από καιρό σε καιρό την έστελνε η Ελπινίκη να την ξεβρομίσει απ' τα ποντίκια, που όταν τα άκουγε να ποδοβολούν, σηκωνόταν το μαλλί της όρθιο, με το καπέλο από πάνω.

«Ναι, αλλά κατέβηκε και ο Αντώνης μετά».

«Έλα, πασά μου, να διπλώσουμε τα σεντόνια», του είπα, καθώς είχε μεγάλη φαντασία ο μικρός και δε λογάριζα τις κουβέντες του.

«Θεία, σου λέω, όλο στην αποθήκη πηγαίνουν και κλειδώνονται, κι έπειτα κάνουν όπως κάνω κι εγώ όταν ψήνομαι στον πυρετό».

«Να μην κατεβαίνεις στην αποθήκη, γιατί τα ποντίκια θα σου φάνε το πουλάκι, τ' ακούς;»

«Το πουλάκι του Αντώνη να φάνε, καλέ θεία, που 'ναι και άτακτο».

Μου είχε ανεβεί το αίμα στο κεφάλι, αλλά δεν ήθελα να πονηρέψω και το παιδί. Έχασα κάπως τα λόγια μου, το ξεστόμισα όμως για να σιγουρευτώ.

«Και δε μου λες, Ντίνο μου», ρώτησα αδιάφορα, ισιώνοντας τάχα μου τον γιακά από το πουκαμισάκι του, «πώς κάνεις δηλαδή εσύ όταν έχεις πυρετό;»

«Να, καλέ θεία, φυσάω και ξεφυσάω...»

Συγκοπή έπαθα. Από μικρό και από τρελό μαθαίνεις την αλήθεια. Έτσι έγινε και την άλλη φορά, και λέγαμε πως έπρεπε να πάνε το παιδί στην Αθήνα, γιατί υπέφερε από φαντασιοπληξία, κι όταν κλέφτηκαν ο Μιμίκος και η Σοφία άρχισαν να το ξανασκέφτονται, γιατί μας τα είχε πει το παιδί με το νι και με το σίγμα... Όλη τη νύχτα έτριβε ο

κύριος Μιμίκος, ο ταξίαρχος, το πόδι του στη γάμπα της κυρίας Σοφίας από την απέναντι πλευρά, ο αθεόφοβος, παντρεμένος άνθρωπος και με παιδιά της παντρείας. Συνήθιζε, βλέπεις, το παιδί στις γιορτές να κρύβεται κάτω από την τραπεζαρία. Ο μικρός, βέβαια, έλεγε πως ντρέπεται αναμεσός με τόσο κόσμο, αλλά μάλλον το αντίθετο συνέβαινε, γιατί όσες φορές έσκυβα να τον τραβήξω, ζαχάρωνε τους ποδόγυρους των γυναικών τρισευτυχισμένος. Κατάλαβες; Κοτζάμ ταξίαρχος και δεν πήρε πρέφα έναν τόσο δα μικρό κατάσκοπο.

Όταν ήρθε η Τασούλα, η σύζυγος του κυρίου Μιμίκου ντε, για να μας ανακοινώσει τα καθέκαστα, εγώ καμάρωνα σαν γύφτικο σκεπάρνι που το παιδί μας έχει μυαλό ξουράφι, κι έπειτα η κυρία Ελπινίκη κάπως το έθιξε το θέμα πως χασκογέλαγα, λέει, ενόσω σέρβιρα εκείνον τον καφέ, ενώ η Τασούλα είχε πλαντάξει στο κλάμα.

Έννοια σου και είχα παλιούς λογαριασμούς με τη μουχρίτσα. Από τότες που ήταν το παιδί μας μικρό κι άργησε να μιλήσει, και όλοι έλεγαν πως θα γίνει βλαμμένο. Από την Τασούλα ξεκίνησε η επιστημονική διάγνωση και λίγο λίγο το έμαθε όλη η γειτονιά. Ξεχνιούνται αυτά;

Λίγες ημέρες μετά το συμβάν της αποθήκης, ζήτησε ο διευθυντής του δημοτικού τον κύριο Βασιλάκη να τον δει κατεπειγόντως, για να του πει, λέει, πως ξεμοναχιάζει ο Ντίνος μας ένα κοριτσάκι για να παίξουν τον γιατρό. Ο κύριος Βασιλάκης επέστρεψε σπίτι με πυρετό, όχι με εκείνον που έλεγε ο Ντίνος μας στο κοριτσάκι για να

τον κάνει τάχα μου καλά, αλλά με κανονικό πυρετό. Βόγκαγε σαν ετοιμοθάνατος, καθώς ήταν άμαθος σε κακουχίες, παρεξηγήσεις, προσβολές και παντός είδους δυσάρεστες καταστάσεις. Τι κινίνα, τι κομπρέσες, τι παραμιλητά πως τον ξεντρόπιασε, λέει, το παλιόπαιδο στον διευθυντή του σχολείου που του είχε πουλήσει και έναν ανεμιστήρα προσφάτως.

«Οποίο όνειδος, Θεέ μου, για την ιστορική φαμίλια Ροδόπουλου», παραμίλαγε, χτυπώντας το χρυσό δαχτυλίδι με την κορόνα πάνω στο κομοδίνο.

«Α, όλα κι όλα, κύριε Βασιλάκη μου, το παιδί ό,τι ακούει λέει...» κι εκεί δεν κρατήθηκα και τα ξέρασα όλα, για να σώσω την υπόληψη του Ντίνου μου.

Παρ' όλα αυτά, το 1935 ήταν ένα ευτυχές έτος για τον κύριο Βασιλάκη, αν εξαιρέσεις εκείνες τις πυρώσεις και τα όρυζα, καθώς τέλος του χρόνου επέστρεψε ο βασιλιάς Γεώργιος, βέβαια, και ο κύριος Βασιλάκης συνήλθε για τα καλά. Δώσαμε και μια πολύ μεγάλη δεξίωση όπως το όριζε η περίστασις, με βάλς, πίπερμαν, ως και σοκολατάκια λικέρ εκ Φλόκα για τους αξιότιμους προσκεκλημένους. Από τον κύριο νομάρχη μέχρι τον κύριο Τέλη, τον άνθρωπο που λατρεύτηκε απ' όλα τα θηλυκά, καθώς έφερε εις το εμπορικόν του κατάστημα την κάλτσα που δεν τρυπά. Μεταξωτή, παρακαλώ. Για τέτοια δεξίωση μιλάμε. Βασιλικότερη του βασιλέως. Ψήσαμε και ένα μεγάλο γλυκό σε στρογγυλό ταψί και το ονομάσαμε βασιλόπιτα, εκ του βασιλέως φυσικά, ζωγραφίσαμε και μια κορόνα στο

κέντρο από το ίδιο το παντεσπάνι, κι όταν τη σταύρωνε ο κύριος Βασιλάκης, η Ελπινίκη ευχόταν με ένα ποτήρι σαμπάνια στο χέρι, που το ανέμιζε σαν λαμπριάτικη λαμπάδα: «Ευτυχισμένο το χίλια εννιακόσια τριάντα έξι». Κι όλο τη διόρθωνε ο φουκαράς: «Βασιλικό, Ελπινίκη μου. Πρωτίστως βασιλικό!».

Την επόμενη ημέρα βούιξε το Ανάπλι για την πρωτοχρονιάτικη βεγγέρα εις την οικία Ροδόπουλου, όλοι είχαν να πουν κάτι καλό, απαξάπαντες, εξόν των ιδίων, που είχαν καταπιεί τη γλώσσα τους, καθώς ο Ντίνος μου, το χρυσό μου, ολίγον μέθυσε, αφού καταβρόχθισε όλα τα σοκολατάκια λικέρ απ' τη φοντανιέρα κι έπειτα μάζεψε τα κοριτσάκια κάτω από την τραπεζαρία, για να τους κάνει μαθήματα ανατομίας, αφού «τον γιατρό» τού τον είχαν απαγορεύσει πια διά ροπάλου.

Ενώσω στις σκοτεινές κουζίνες της Γερμανίας
μαγειρεύεται ο Δεύτερος Παγκόσμιος Πόλεμος,
εις την Οικία Ροδόπουλου εορτάζεται η έλευση
του Βασιλιά με ταγκό, πίπερμαν ως και σοκολατάκια
λικέρ εκ Φλόκα. Παραλής γαρ, ο κύριος Βασιλάκης
ευημερεί εκ του εμπορίου ραδιοφώνων Φίλιπς και
η ευτυχής, πλην άχρηστη, σύζυγος Ελπινίκη, φανατική
συλλέκτρια φτερωτών καπέλων, διάγει ζωή χαρισάμενη.

Το αυτό και ο μικρός τους υιός, Ντίνος,
ο οποίος ζαχαρώνει γυναικείους ποδόγυρους,
κάτω από τραπεζαρίες φορτωμένες εδέσματα.
Μέχρι την ημέρα-κόλαφο που η Μπέμπα, η δαιμόνια
οικονόμος, θα βρεθεί αντιμέτωπη με το επτασφράγιστο
μυστικό του αρχοντικού, καλά θαμμένο για χρόνια...

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΜ: 25951

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η